

Noroc

Cât de adesea se dorește astăzi noroc, noroc la ziua de naștere, noroc la noul loc de muncă, noroc la începutul unui an. Avem totuși cu toții nevoie de el?

Noi creștinii avem ceva mai bun, mult mai mult decât noroc, care este așa de trecător. Noi Îl avem pe Dumnezeu nostru, care merge cu noi „în întunecatul tunel 2016“, care este cu noi în fiecare situație, indiferent cum se încheie ea; un Dumnezeu care ține în mâinile Sale atotputernice totul în orice timp și căruia nu-I scapă nimic; și care nu a făcut niciodată în existența Sa veșnică vreo greșală. Nu putem să ne încredem în El?

Cu El vrem să mergem în anul 2016, fiind conștienți de dependența noastră și de conducerea Sa iubitoare. Da, și în 2016 nu ne va reuși totul. Unul se va îmbolnăvi, altul va muri, dacă nu va veni Domnul înainte. Da, va trebui să luptăm, uneori până la limitele puterii noastre. Aceasta o vor simți atât creștinii în vârstă, cât și cei tineri! Dar El este cu noi. El are totul „sub control“. Și El vrea să ne dea pentru fiecare zi putere și bucurie: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“ (Filipeni 4.4). El ne cere să ne bucurăm și El ne dă motive de bucurie. El vrea să ne dea această bucurie zilnic. Să-L rugăm pentru acest lucru! Dacă ne gândim la Domnul nostru, atunci ne vom bucura. Dacă ne uităm la împrejurări, va fi altfel. Dar „în Domnul“ ne putem bucura într-adevăr tot timpul.

Privește zilnic la El și la „minunile mici“, pe care ni le-a pus spre îmbărbătare pe cale: lucrarea de control reușită pentru care te-ai rugat, floarea care crește din zid, curajul de a spune colegilor de studiu despre El, dru-

mul bun, lipsit de accidente. Și să ne gândim că Dumnezeu ne-a dat împreună cu Mântuitorul nostru „toate lucrurile“ (Romani 8.32). Cât de mult ne va abate preocuparea cu binecuvântările duhovnicești de la grijile noastre!

Dar El cunoaște teama noastră. În Ioan 16.33 scrie: „În lume veți avea necazuri.“ Așa este. Și unele lucruri ne pot face în adevăr teamă. Dar Domnul spune mai departe: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.“ Pentru că El a biruit lumea, putem și noi să fim curajoși. „Tu ești cu mine“ (Psalm 23.4). Aceasta este mai mult decât tot norocul lumii.

Două rugăciuni neascultate

Când s-a apropiat sfârșitul călătoriei prin pustiu, a fost încă o încercare a credinței în al patruzecilea an. Nu era de găsit apă potabilă, iar poporul a început să se certe cu Aaron și Moise (Numeri 20). A mai existat o astfel de situație încă o dată, iar Moise a scos din belșug apă, la indicația lui Dumnezeu, prin lovirea stâncii cu toiagul său (Exod 17.6). Dar acum, Moise trebuia să-i vorbească stâncii, pentru că stânca (o imagine a lui Hristos, 1 Corinteni 10.4) a trebuit să fie doar o singură dată lovită, pentru a scoate apa vieții.

Dar Moise a lovit stânca și a doua oară. Ca pedeapsă pentru neascultarea sa și această profanare a numelui lui Dumnezeu în fața întregului popor, Aaron și Moise nu au avut voie să pășească în țară. „Atunci Domnul a zis lui Moise: Pentru că n-ai crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea

copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau“ (Numeri 20.12).

După un timp vedem însă cum Moise L-a rugat pe Dumnezeu, să-i permită totuși intrarea în țara Canaan. Dar care a fost răspunsul? „Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: Destul! Nu-mi mai vorbi de lucrul acesta“ (Deuteronom 3.26). Moise a trebuit să moară pe muntele Nebo, vârful Pisga. Dar Dumnezeu l-a lăsat înainte să vadă toată țara! Apoi El l-a înmormântat pe robul Lui acolo într-un loc necunoscut.

Apostolul Pavel a fost chinuit, după răpirea sa minunată în al treilea cer, cu un țepuș în carne (2 Corinteni 12.1-10). Nu știm în ce a constat acest chin. Dar el trebuie să fi fost în ochii apostolului o mare piedică în slujba sa. De aceea s-a rugat de trei ori către Domnul. Când a primit răspunsul de la El: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“, a acceptat această situație. El nu s-a certat cu soarta lui, ci s-a supus voii Domnului său.

El a ajuns prin țepușul în carnea lui și prin suferințele legate de acesta la cunoștința, că puterea Domnului pentru slujbă se poate arăta cel mai bine în slăbiciunea uneltei omenești.

Natura noastră omenească se împotrivesc la ceva dureros și nu poate accepta așa ceva. Din fire suntem incapabili să avem „plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos“. Aceasta este posibil doar în părtășia cu Domnul. Deabia când suntem conștienți de slăbiciunea noastră proprie, putem înțelege că orice putere cu adevărat duhovnicească poate să vină numai de la Hristos și nu de la noi înșine.

Două rugăminți ale oamenilor lui Dumnezeu, care nu au fost ascultate – ce lecție pentru noi! Poate, Domnul ți-a vorbit și ție și mie măcar o dată într-un mod asemănător, dar nu am înțeles și ne-am rugat mai departe, fără rezultate vizibile. Atunci mai avem de învățat ca Moise și Pavel, că Dumnezeu nu poate asculta toate rugăciunile noastre, pentru că El vrea să ne conducă pe o altă cale decât am dori noi. Dar ce este mai bine: să vedem îndeplinite propriile

noastre dorințe sau să ne supunem voii Dumnezeului și Tatălui nostru iubitor? Ca întotdeauna în viața noastră de credință, și aici Domnul Isus ca Om este exemplul nostru desăvârșit. El S-a rugat în ora Sa grea în Ghetsimani: „Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta“ (Luca 22.42).

Chiar dacă nu sunt ascultate toate rugăciunile noastre, totuși avem voie să stăruim în rugăciune și să facem cunoscute înaintea lui Dumnezeu toate cererile noastre (Romani 12.12; Filipeni 4.6). Atunci vom experimenta ceea ce desigur și Moise și Pavel au experimentat, cu toate că rugămințile lor nu au fost ascultate. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus“ (Filipeni 4.7). Și cu privire la rugăciunile noastre nu încetăm să învățăm.

Odihniți-vă puțin

Domnul și Învățătorul nostru știe că slujba activă – chiar dacă se face pentru El – poate deveni o cursă: credinciosul se află în pericolul de a pune slujba pe primul loc, loc care Îi aparține doar lui Hristos; el se află în încercarea de a se ocupa mai mult de această slujbă decât de Hristos.

De aceea Îl auzim pe Domnul Isus spunând: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.“ Citim în Marcu 6.31 că „erau mulți care veneau și se duceau, și ei n-aveau vreme nici să mănânce“. Cât de mult se potrivește această imagine cu preocuparea din zilele noastre; peste tot în jurul nostru întâlnim necaz strident. Da, avem sarcini și obligații în Adunarea lui Dumnezeu și în lume, și nici nu vrem să îmbrăcăm *indiferența* noastră sau *egoismul* nostru într-o haină religioasă, creștină - dar oricine vrea să-I slujească Domnului, să se gândească bine la lecția din acest verset din Biblie: *calitatea* slujbei noastre va fi doar sărăcăcioasă și slabă, dacă nu este în legătură *cu Hristos*, dacă nu vine *de la Hristos* și dacă nu se face *pentru Hristos*. Dacă cineva vrea într-adevăr să lucreze pentru El, trebuie mai întâi să fie hrănit de Hristos. De aceea ucenicii L-au auzit zicând: „Veniți și odihniți-vă puțin.“